

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1899-1901. L
84:1 - 30**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

National Library
of Sweden

Käraste.

(408)

Jag vill först säga att jag tyckte mycket, mycket om det sista du skref i ditt bref om pingarna till honom, det var häftigt och duktigt, snällt vill jag ej säga, ty det var väl bara ett nöje om han tog emot. Klappas innerligt att han det gör -

Jag kan inte hjälpa det är ju en så bedröflig sak, men jag blef så fastligt skrattlysten, då jag fick höra att Götilola hade skvallrat om fru Reuterson. Jag fick höra det i Stockholm och blef ålagd tåga, först förstod jag alls ej hvarför, men så var det för att du ej skulle bli rädd. Och så kommer Götilola och är lika dum som jag. "Hj, vet du, om du kunde iibilla dig att du skulle bli döf, det kan jag förstå", men döf blir du visserligen inte", men vassinnig. Det kan du väl förstå, att det var något extra, någon inre kruslig song, som vällat detta. Jag skall säga dig om Betty blef vassinnig eller Elise Key, det skulle ej förvåna mig det minsta, men du blir det ej, det svarar jag för. Och känner du den stora minsta best, så skall jag också bli det så att du förstår att du måste bli klok igen för att hålla reda på mig. Du wore nog en åderlätning det enda lömyliga. Jag minnet det var en af ärets skändade höghedligheter då Blockaren kom och slog äder på vår gamla kuskullerska. Det var utmärkt pittoreskt att se blodströken spruta fram. Jag var inte så rädd för blod då som nu. Men nu skall du väl dock göra något för att få bort yrasen, resa till Falun, Rauske och leka med små barn i en vecka, de gå allt så latta stärborta hela dagarna både Ivar och Helena, så de besköfles nog nysnedsättning. Du har ingen aning om hvilket prides och lignets band detta är. I går förlorade jag de 3000 Kr., som jag skulle fått för Antikrist, därför att en "pirat" gått ut bakom på engelska, men sådant närmmer man inte, jag hade ej heller vägat tala om, att jag skulle få den - Och vi ha det så bra och Pär Klerra stjer, så det är ej lönt att sörga - Om jag bara hade dig här - Tråkigt är här, men en gudaukelig frid. Du kan höra, att jag är bättre idag, nästan bra till och med. Jag har haft en helt allgyrdig åkomma med en snar sovellnad i kinden. Ingen hand värkte ingenting har varit såd, det har bara sprunget och tryckt och varit retrant och blehugligt.

Det var roligt att höra med uppläsningarna och bra väl att det blef till nöjes. Det är märkvärdigt att vara fri det trycket även nu varit öfver mig i så många år. Nu kan jag äppret och ärligt skrifa till henne, att jag ej kan göra en annan till, förut hade det varit grynigt. Det låter också som skulle vi vara nöjda med apuset och de i och för mig redan utan musik och det gläder mig mycket.

Det var svårt att fru Ellögrens älskar mig. Första dagen, då åtråde han och beundrade och väsnades som förut, men då vi varit sammans i ätta där tog han mig som en snäll och tålig olycksRoué och det tyckte jag att jag fått henne hyggelig och hoppades det skulle vara. Och intress är jag med honom, det tror jag bestämt men kan säga, sällskapsteatersintimitet. Men jag tyckte om honom, ty han var den sids, som ej avsk, inte en gång fru Ellögrens några vidare bro. Men det är duktigt att midt i allmänna nederlag göra sin sak redligt och duktigt, det måtte jag vara Karakter på den manen. Du skulle ha hört Ahlfors, han var den, som fördärfvade det mesta, han var reit oönsklig.

Det var ända så skada att du ej kan med, det är ett minne förslipet. ⁴⁰⁸ Hade vi båda varit upp en vecka förut och arrangerat, då hade det k. o. u. kunnat bli en triumf. Nu var det gallet allt igenom.

Jag skulle säga dig från Ellen Saedelins att han en gång hört fru ^{Virginia} säga. "Folk. Lugneluf, det var en Karakter." "Det blef alltid Sophias öre, då han sade, sade han, jag fick så roligt, då jag hörde det." Ellen fru. Morner var en så snäll och behaglig familjeflicka. Han var mycket mer värdig än Ellen själv. Det var mestigt att den Kärlek Friherrinnan ^{Edoerström} jag minns ej att han närskilto prägnade efter dig, men det kan jag hända. De Geer lär ha varit med på i sällskapet, men jag vet ej om jag såg henne. De novo alla så vackra där, så han märktes ej. En annan af denna nämna som jag nådde var Folk Dietrichson, han prägnade mycket varit efter dig. Han var nog mer världsman än Ellen Saedelin, men säg nog och lite förgäddt. Han var nog nervös. Du förstod väl, att Fru Lundegård också var med på resan. Annars äter jag ej mera ensam med två herrar på ett Faleu hotell.

Du är ej immen på något nytt. Hiel Honor så vidt jag kan förstå, alla män ni skan äro eller skola bli sjuka nu en tid framåt. Ellen vi bli väl friska igen. Och fru Rubensson, vet du, han för ha sin affär för mig hvad det nu är varit. Och bry dig inte om att säga så parligt för mig på något väl människon lof att hämta att vara sjuka. Alla nuch ej gå i skola och det göra ej vi. Din Helena.